

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137149990304/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

Ud paa Aftenen, da Selskabet brød op, fulgtes *Otto* og *Vilhelm* ad.

»Jeg troer ikke,« sagde denne, »at Du endnu har sagt Du til mig. Det er Dig dog kjært?«

»Det var mit eget Ønske, min egen Bøn!« svarede *Otto*. »Jeg har ikke lagt Mærke til, hvad Udtryk jeg brugte!« Han blev taus. *Vilhelm* selv syntes at være beskjeftiget med fremmede Tanker, i hvilke han pludselig udbrød: »Der er dog en Velsignelsens Gave at leve! Aldrig bør man skabe sig Sorger, som ikke ere til. *Carpe diem*, siger den gamle *Horats!*«

»Det ville vilk svarede *Otto*, »men nu maat vi først tænke paa Examen.«

De trykkede hinanden i Haanden og bøde Farvel.

»Jeg hørte da intet Du!« sagde *Vilhelm* ved sig selv. »Han er en Original, og dog holder jeg af ham! deri bestaaer maaskee min Originalitet!«

Han kom paa sit Værelse, der havde Vertinden pyntet op, faaet Bøger og Papirer i den ziirligste Orden, det vilde da for *Vilhelm* sige: Uorden; Papirerne mellem hinanden og Bøgerne i Række. Selv Lampen havde faaet en ny Plads; det kaldtes at ordne.

Smilende satte han sig ved Claveret, det var saa længe siden de to havde sagt hinanden god Dag! Han gjorde nogle Løb og snart gik det over i Phantasier. »Det er smukt!« udbrød han. »Men det er ikke mit eget! hvor hører det hjemme? Det smelter sammen med mine egne Følelser!« han spillede igjen. Det var et Thema af *Tancredi*. Altsaa af *Rossini*, just af den Componist, vor musikalske Ven meest saae ned paa; hvor kunde han da gjætte, hvem der havde skabt disse Toner, som nu talte til hans Hjerter? Han følte sit hele Væsen gennemtrængt af en Velværen, en Livsglæde, hvis Aarsag han ikke erkjendte. Han tænkte paa *Otto* med en Varme, som dennes sælsomme Opførsel ikke fortjente. Alle Kjære foresvævede ham saa elskelige. Det var eet af de Øieblikke, som alle Gode kjende; man føler sig at være et Led i den store Kjærligheds-Kjæde, som sammenholder Skabningen.

Saalænge Rosens Knop er sammenfoldet, synes den uden Duft; dog behøves der kun een Morgen og den aabner sig; den fine Aande strømmer fra Purpurmundten. Det er kun et Moment, det er en ny Tilværelses Begynden, der alt længe laae skjult i Knoppen selv, men man seer ikke Tryllestaven, som bevirkede Forandringen. Denne Aandens Berørcn skete mueligt Timen forud Maaskee den sidste Af-